

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1-А, 1000 София, тел. 986-21-67, 987-55-13,
e-mail: arch@vas.bg

Изх. № 817

Дата: 18.09.2024 г.

ДО КОМИСИЯТА ПО БЮДЖЕТ И ФИНАНСИ ПРИ 50-ОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

от **ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ**,
представяван от председателя –
адв. д-р Ивайло Дерменджиев

Относно:

**Проект на Закон за лицата, обслужващи кредити, и
купувачите на кредити, внесен със със сигнатура
№ 50-402-01-6**

УВАЖАЕМИ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

С проект на Закон за лицата, обслужващи кредити, и купувачите на кредити (ЗЛОККК) със сигнатура № 50-402-01-6, внесен от Министерския съвет, който бе обсъден на първо гласуване в пленарна зала на 12.09.2024 г., формално се въвеждат изискванията на Директива (ЕС) 2021/2167 на Европейския парламент и на Съвета относно лицата, обслужващи кредити и

купувачите на кредити и за изменение на директиви 2008/48/ЕО и 2014/17/ЕС (Директива (ЕС) 2021/2167, Директивата).

Основната цел на Директивата е хармонизация на мерките и правилата за разрешаване на проблема с високите равнища на необслужвани кредити и предотвратяването на тяхното бъдещо натрупване. Предвид взаимосвързаността на банковите и финансовите системи в ЕС, съществуват значителни рискове от разпространяване на отрицателните последици за икономическия растеж и финансовата стабилност сред отделните държави членки.

По същество Законопроектът (*с много малки отклонения*) преповтаря качения на 09.02.2024 г. на Портала за обществени консултации към Министерския съвет Проект на Закон за лицата, обслужващи кредити, и купувачите на кредити.

I. Относно обхвата на предвидените в законопроекта мерки

Предложените в проекта мерки могат да бъдат обособени в три основни групи, както следва:

- Мерки, осигуряващи развитие на вторичния пазар на необслужвани кредити и въвеждане на лицензионен правен режим за лицата, извършващи дейност по обслужване на кредити, в съответствие с изискванията на Директива (ЕС) 2021/2167.

- Мерки за допълване и усъвършенстване на съществуващия нормативен режим за купувачите на кредити в съответствие с изискванията на Директива (ЕС) 2021/2167;

- Мерки за адаптиране на съществуващата нормативна рамка в Закона за потребителския кредит (ЗПК) и Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители (ЗКНИП) в съответствие с изискванията на Директива (ЕС) 2021/2167, както и разширяване на компетенциите на Комисията за защита на потребителите във връзка със защитата на потребителите.

В тази връзка с предложения проект се създават редица нормативни механизми, насочени към преодоляване на проблемите с необслужваните кредити посредством развитие на стабилен вторичен пазар, позволяващ усвояване на излишъка от необслужвани кредити от кредитните институции, създаване на по-добри условия за трансграничното прехвърляне на необслужвани вземания по кредити, както и осигуряване на високи нива на защита на интересите на кредитополучателите.

Част от тези мерки е и създаването на правна регламентация по отношение на лицата, обслужващи кредити (чл. 6 от Проекта) и лицата, купувачи кредити (чл. 7 от Проект), като е предвидено производство по

издаване и отнемане на лиценз във всички случаи, в които определено лице упражнява правата и изпълнява задълженията от името на купувача на кредити по необслужван кредит, предоставен от кредитна институция, и извършва една или повече от следните дейности:

1. събиране или възстановяване от кредитополучателя на дължими плащания по договор за кредит;
2. предоговаряне с кредитополучателя на условията по договора за кредит в съответствие с дадените от купувача на кредит указания, когато лицето, обслужващо кредити, не е „кредитен посредник“ съгласно определенията в § 1, т. 9 от допълнителните разпоредби на Закона за потребителския кредит и § 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители;
3. администриране на жалби от кредитополучатели;
4. информиране на кредитополучателя за всяка промяна в лихвените проценти или таксите, както и за евентуални дължими плащания по договора за кредит.

II. Относно недопустимото ограничаване свободата на адвокатската професия

1. Българският законодател е дал твърде широка дефиниция за дейности по обслужване на кредита (*която и почти буквално възпроизвежда съдържанието се в чл. 3, т.9 от Директива¹ определение*) и в кръга им попадат и редица дейности, чието осъществяване традиционно се възлага на адвокат, адвокатско дружество или съдружие, предимно поради необходимостта от юридически познания.

В действителност редица адвокати в рамките на своята професионална дейност консултират свои клиенти във връзка със събиране на вземания по кредити, оказват различни форми на правна защита и съдействие по повод извънсъдебното събиране на вземания, подпомагат преддоговорния процес, процеса по водене на преговори преди започване на съдебно производство за

¹ Съгласно чл. 3, т. 9 от Директивата дейности по обслужване на кредити“ означава една или повече от следните дейности: а) събиране или възстановяване от кредитополучателя, в съответствие с националното право, на дължими плащания, свързани с правата на кредитор по договор за кредит или със самия договор за кредит; б) предоговаряне с кредитополучателя, в съответствие с националното право, на всички условия, свързани с правата на кредитор по договор за кредит, или на самия договор за кредит в съответствие с дадените от купувача на кредит указания, когато лицето, обслужващо кредити, не е „кредитен посредник“ съгласно определението в член 3, буква е) от Директива 2008/48/ЕО или член 4, точка 5 от Директива 2014/17/ЕС; в) администриране на оплаквания, свързани с правата на кредитор по договор за кредит или със самия договор за кредит; г) информиране на кредитополучателя за всякакви промени в лихвените проценти или таксите или за евентуални дължими плащания във връзка с правата на кредитор по договор за кредит или със самия договор за кредит. При сравнение с предложената редакция на чл. 6, ал. 2 от Проекта безспорно се вижда почти пълното сходство между определението, дадено от Директивата и това възприето от националния ни законодател.

установяване и принудително събиране на просрочени вземания, включително представляват страните в процеса по предоговаряне на условията по просрочени кредити извън и в рамките на висящи съдебни производства.

По същество тези фактически и правни действия са идентични по съдържание и обхват с дейностите по обслужване на кредити по смисъла на Законопроекта, **и представляват изключително съществена част от адвокатската дейност, както тя е дефинирана в чл. 24 от Закона за адвокатурата (ЗА).**

2. Независимо от предоставената възможност за дерогация по чл. 2, т. 6 от Директивата, националният законодател да изключи от обхвата на закона адвокатите, адвокатските дружества и съдружия, които осъществяват дейности по обслужване на кредити в рамките на своята професионална дейност, в Законопроекта адвокатите не са изключени от регистрационния режим, за разлика от съдебните изпълнители например, които изрично са изключени.

Висшият адвокатски съвет нееднократно е изразявал становища и е настоявал адвокатите, адвокатските съдружия и дружества да бъдат изключени от приложното поле на ЗЛОКК и въведения регистрационен режим.

Законопроектът (в частност чл. 3 от него, в който липсва изключване на адвокатите от приложното му поле), ако бъде приет в този вид, създава потенциална заплаха да бъде наложено недопустимо ограничение пред свободата на адвокатската професия чрез налагане на изискване за лиценз при извършване на дейности, които са част от професионалната дейност на адвоката, а оттук - и да се създадат условия за неравно и нееднакво третиране на субекти, намиращи се в еднакво положение, доколкото *дерогационното правомощие в Проекта е упражнено единствено по отношение на съдебните изпълнители.*

3. Отделно от това, предложеният текст на чл. 3 от ЗЛОКК, който не изключва от приложното поле адвокатите – за професионално извършваните дейности като адвокати, които покриват дефиницията по обслужване на кредити, влиза в колизия с Директива 98/5/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 г. относно улесняване на постоянното упражняване на адвокатската професия в държава членка, различна от държавата, в която е придобита квалификацията (ОВ L 77, 14.3.1998 г., стр. 36) чрез въвеждане на пречки пред свободното упражняване на адвокатската професия. Затова е наложително българският законодател да се възползва от

дерогационното правомощие, което чл. 2, т. 6 от Директивата му предоставя, като изключи изрично от обхвата на ЗЛОКК адвокатите, адвокатските дружества и съдружия за онези случаи, в които последните извършват дейности по обслужване на кредити в рамките на упражняването на своята професия.

4. Липсата на изключване на адвокатите от приложното поле на ЗЛОКК, което е в рамките на възможната дерогация по чл. 2, т. 6 от Директивата, нарушава свободата на адвокатската професия.

4.1. Съгласно чл. 2, т. 6 от Директиви 2008/48/ЕО и 2014/17/ЕС (Директива (ЕС) 2021/2167, Директивата) държавите членки могат да освободят от прилагането на директивата обслужването на правата на кредитор по договор за кредит или на самия договор за кредит, извършвано от нотариуси и съдебни изпълнители, съгласно определението в националното право, или адвокати, съгласно определението в член 1, параграф 2, буква а) от Директива 98/5/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (21), когато те извършват дейности по обслужване на кредити в рамките на упражняването на своята професия.

Съображенията, по които европейският законодател е предоставил право на дерогация са свързани с това, че става дума за професии, в рамките на които се извършват професионално подпомагащи дейности, подобни на дейностите по обслужване на кредити, при това от лица, които упражняват *регулирани професии*, а именно нотариуси, адвокати и съдебни изпълнители. Тези лица упражняват професионалната си дейност съгласно националното право и които осъществяват изпълнението на обвързващи мерки (предмет на регулацията на упражняваната професия), поради което държавите членки следва да могат да освобождават тези професии от прилагането на настоящата директива².

За сравнение предложената редакция на чл. 3 от проекта на ЗЛОКК се вижда, че от обхвата на закона, измежду всички лица, упражняващи юридическата професия, са изключени единствено съдебните изпълнител, когато в рамките на упражняваната от тях професия извършват дейностите, попадащи в предмета на регулация на закона (арг. от чл. 3, т. 1, б „г“ от Проекта)³.

² Това изрично гласи съображение № 23 от Директивата

³ Чл. 3. Разпоредбите на този закон не се прилагат за:

1. обслужването на вземания по договор за кредит, извършвано от:

а) кредитна институция, учредена в Европейския съюз;

б) лице, управляващо алтернативни инвестиционни фондове, което е лицензирано или регистрирано в съответствие със Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, и управляващо дружество по смисъла на същия закон;

в) финансова институция по чл. 3а от Закона за кредитните институции, която е кредитор по смисъла на Закона за потребителския кредит или на Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители, когато извършва обслужване на вземания по необслужвани кредити, по отношение на които е първоначален кредитор;

Във всички случаи, в които адвокат, адвокатско дружество или съдружие осъществява дейности, които са сходни с тези, които законът определя като такива по обслужване на кредит, тези лица ще следва да имат издаден лиценз, респективно ще подлежат на административно наказателна отговорност, предвидена в чл. 50 и сл. от ЗЛОККК.

Предоставянето на устни и писмени консултации по повод събиране или възстановяване от кредитополучателя на дължими плащания, осъществяването на посредническа дейност в преддоговорния процес, съдействието при извънсъдебно събиране на дължими суми по просрочени кредити, подписването на документи, включително споразумения, имащи отношение към отсрочване и разсрочване на дълга и др.п., представляват дейности по представителство на страните в кредитното правоотношение и са включени в предмета на адвокатската професия по чл. 24 ЗА.

При това положение, липсата на правило, което да изключи адвокатите и адвокатските дружества и съдружия от приложното поле на ЗЛОККК, влиза в пряко противоречие с дефиницията на адвокатска дейност по чл. 24 от ЗА - ще ограничи съществено начина, по който може да се упражнява адвокатската професия, като наложи задължителен регистрационен или лицензионен режим за определени адвокатски дейности.

4.2. Съгласно чл. 2 от ЗА упражняването на адвокатска професия е дейност, предвидена в Конституцията за правно съдействие и защита на свободите, правата и законните интереси на физическите и юридическите лица. Тя се осъществява в съответствие с принципите за независимост, изключителност самоуправление и самоиздръжка.

Ако адвокатите не бъдат изключени от приложното поле на ЗЛОККК ще се окаже, че законът въвежда лицензионен режим по отношение на дейности, които попадат в обхвата на определението за обслужване на кредит, но се упражняват от адвокат в рамките на неговата професионална дейност.

Въвеждането на подобен лицензионен режим (ако адвокатите не бъдат изключени от приложното поле на ЗЛОККК) за адвокатите да упражняват дейности, включени в предмета на адвокатската професия, ще влезе и в пряко противоречие с чл. 134, ал. 1 от Конституцията.

г) съдебен изпълнител и публичен изпълнител, когато извършват тези дейности в рамките на упражняваната от тях професия;

2. обслужването на вземания по необслужвани кредити, които не са предоставени от учредена в Европейския съюз кредитна институция, освен когато необслужваните кредити са заменени с договори за кредит, предоставени от такава кредитна институция;

3. придобиване на вземания по необслужвани кредити от учредена в Европейския съюз кредитна институция.

Нещо повече – изискването за лиценз при осъществяване на действия, които попадат в професионалната дейност на адвоката, води по същество до недопустимо ограничаване от държавата на придобитата адвокатска правоспособност, при това с нормативен акт, който няма отношение към самата адвокатска професия.

В чл. 4 от ЗА са посочени условията за придобиване на адвокатска правоспособност, а в чл. 5 са посочени условията, на които трябва да отговаря, за да бъде вписан като адвокат и да упражнява адвокатска професия в пълния обем по чл. 24 от ЗА. Затова и при вече придобита специална правоспособност – да се упражнява адвокатска професия, е недопустимо същата да бъде ограничавана и дерогирана чрез специален нормативен акт. В този смисъл неупражняването от страна на българския законодател на дерогационното правомощие, предоставено му с чл. 2, т. 6 от Директивата, би имало за недопустим резултат въвеждане на лицензионен режим за дейности, включени в приложното поле на чл. 24 от ЗА, в случаите, в които адвокати, адвокатски дружества и съдружия извършват дейности по обслужване на кредити, но единствено в рамките на упражняването на своята професия.

5. Липсата на изключване на адвокатите от приложното поле на Директивата, което е в рамките на възможната дерогация по чл. 2, т. 6 от Директивата, нарушава принципа за равенство, закрепен в чл. 6, ал. 2 от КРБ.

5.1. Не става ясно защо законодателят е решил измежду трите групи правни професии, а именно нотариуси, адвокати и съдебни изпълнители, по отношение на които Директива дава право на държавите-членки да предвидят изключения и да упражнят правото си на дерогация, това право е упражнено единствено по отношение на съдебните изпълнители.

На съдебните изпълнители държавата е възложила публични функции по принудително събиране на частни притезания (вземания) – чл. 2, ал. 1 от ЗЧСИ, както и принудително събиране на публични притезания (вземания) – чл. 2, ал. 2 от ЗЧСИ, като само по изключение съдебните изпълнители могат по възлагане на страните да извършват други дейности, но само във връзка с висящо пред тях изпълнително производство по принудително изпълнение или възложено изпълнение по ЗОЗ – чл. 18 от ЗЧСИ.

Съдебните изпълнители не разполагат с обща компетентност да дават консултации на страните, да посредничат при извънсъдебно разрешаване на правни спорове, да съдействат на страните за предоговаряне на просрочени вземания или за извънсъдебно събиране на просрочени вземания. Тези

дейности влизат в приложното поле на адвокатската професия (чл. 24 от ЗА).

Ако има логика от приложното поле на ЗЛОККК да бъдат изключени съдебните изпълнители за дейности, които влизат в приложното поле по чл. 2, ал. 1 и 2 от ЗЧСИ – защото държавата им е възложила публични функции по събиране на частни и публични притезания, то има още по-голяма логика това да стане адвокатите, защото дейностите по представителство в преговори, посредничество и предоставяне на писмени и устни консултации, които са част от адвокатската професия по чл. 24 от ЗА, попадат в дефиницията за „обслужване на кредити“ по смисъла на ЗЛОККК.

Подобен законодателен подход – възползване от правото на дерогация само по отношение на частните съдебни изпълнители, но не и по отношение на адвокатите, нарушава принципа на равенство по чл. 6, ал. 2 от Конституцията, който следва да бъде съблюдаван при регламентиране на условията за упражняване на юридическите професии, и е правно недопустимо.

5.2. Следва да се държи сметка, че и при трите категории лица по чл. 2, ал. 6 от Директивата (адвокати, съдебни изпълнители и нотариуси), съображението за възможното изключване от обхвата на Директивата е едно и също – там, където дейности по обслужване на кредити или сходни на тях се осъществяват като спомагателни дейности в рамките на упражняване на регулирана правна професия, да не се стигне до прилагане на лицензионен режим, което освен прекомерно обременително, би било и в очевиден разрез със свободата на правните професии.

И при нотариусите, и при съдебните изпълнители, и при адвокатите се извършват подпомагащи дейности, подобни на дейностите по обслужване на кредити по смисъла на чл. 6, ал. 2 от ЗЛОККК, поради което и същите следва да бъдат изключени от приложното поле на специалния закон. Оттук и възползвайки се от правото си на дерогация в чл. 3, т. 1, б „г“ от Проекта единствено по отношение на съдебните изпълнители, българският законодател създава ситуация на неравно третиране на субекти, които се намират в еднакво правно положение, което поставя и въпроса за съответствието на подобни нормативни текстове с изискването за равнопоставеност, заложено в чл. 6, ал. 2 КРБ. Равенството е основен конституционен принцип на гражданското общество и правовата държава по смисъла на второто съображение в преамбюла и на чл. 6, ал. 2 от Конституцията. В правовата държава повелята за равно третиране задължава законодателя да урежда подобните случаи по еднакъв начин, а различните - по различен, респ. задължение на публичната власт е да третира „еднаквите

еднакво⁴. Само така може да се гарантира равенството пред закона и да се осигури справедливост в обществото.

В допълнение това разбиране съответства и на основния принцип на равенство в правото на ЕС. Европейският съюз като „правов съюз“ е основан на равенството като висша ценност, на която принципът на еднакво третиране (недискриминация) е същностно юридическо проявление. Правната уредба и съдебната практика придават на принципа на равенство роля на един от централните принципи на европейския интеграционен правопорядък, в изграждането и развитието на който Република България участва (чл. 4, ал. 3 от Конституцията). Затова и едва ли има нужда да се обосновава допълнително несъответствието на предложената редакция на чл. 3 от Проекта с посочения принцип на равнопоставеност.

5.3. Нещо повече – с § 16 от ПЗР на ЗЛОККК, законодателят недопустимо е разширил правомощията на съдебните изпълнители в нарушение на общия принцип, че на орган с възложени публични функции, които може да извършва само държавата, не е позволено (и не може да бъде позволено) да извършва частно-правна дейност, свързана с тези правомощия, тъкмо защото е орган, натоварен с публична власт.

Съдебният изпълнител, подобно на съда, ръководи производство, уредено в ГПК, в което участват две страни, като в рамките на това производство съдебният изпълнител разполага с държавна публична власт. **Както съдията не може да извършва каквато и да било друга дейност – консултантска, търговска, посредническа и др. п., било по възлагане от страните или от когото и да било, така и съдебният изпълнител не може да извършва подобни дейности, защото и съдията, и съдебният изпълнител упражняват възложени от държавата публични функции и следва да запазят своята независимост.** Ето защо няма как съдебният изпълнител да извършва каквато и да било дейност, извън дейностите по чл. 2, ал. 1 и ал. 2, и да остане независим, както го задължава чл. 6, ал. 1 от ЗЧСИ.

Изискването за несъвместимост по чл. 6, ал. 1 от ЗЧСИ изключва възможността съдебните изпълнители да извършват каквато и да било друга дейност освен възложената им публична функция.

Затова намираме за правно нетърпимо и недопустимо на частните съдебни изпълнители да бъде предоставена по силата на § 16 от ПЗР на ЗЛОККК и предвижданата с него промяна в чл. 2 от ЗЧСИ поредна

⁴ Решение № 4 от 20.04.2021 г. по к.д. № 1/2021 и Решение № 11 от 10.05.2010 г. по к.д. № 13/2010

възможност по възлагане на страните да извършват други предвидени в закон действия, дори при въведеното изискване за несъвместимост.

Извършването на дейност по „обслужване на кредити“ по смисъла на ЗЛОККК от частен съдебен изпълнител, въведено с предлаганата промяна на чл. 18, ал. 6 от ЗЧСИ, представляват по характера си търговска дейност, така както е уредена в чл. 7 от ЗЛОККК и извършването на тази дейност от ЧСИ влиза в пряко противоречие с изискването за несъвместимост по чл. 6, ал. 1 от ЗЧСИ.

Извършването на дейност като „колектор“ от ЧСИ ще въведе в сериозно заблуждение всеки български гражданин-потребител, а и всички юридически лица, в какво качество съдебният изпълнител – дали като натоварен с изключителната публична власт от държавата да събира принудително частно или публично притезание, или като „търговец“ предприема действия за извънсъдебно събиране на вземане.

Независимо дали ще действа като търговец по събиране на вземания или ще действа в рамките на предоставените му от държавата публични правомощия да събира вземания, частният съдебен изпълнител винаги ще бъде възприеман като натоварен с публична власт, на която всеки дължи подчинение.

Възможността съдебен изпълнител да извършва същите действия – по събиране на вземания, каквито може да извършва единствено търговец, който е получил лиценз за тази дейност, ще постави съдебния изпълнител в привилегировано положение.

На практика с предвидената промяна в чл. 18, ал. 6 от ЗЧСИ чрез правилото на § 16 от ПЗР на ЗЛОККК, **държавата недопустимо и в нарушение на конституционното изискване – да гарантира еднакви условия за стопанска дейност на всички субекти (чл. 19, ал. 2 от Конституцията), недопустимо толерира съдебните изпълнители пред адвокатите (които в рамките на упражняване на адвокатска професия извършват действия, съвпадащи с дейностите по обслужване на кредити) и дружествата, които по занятие събират вземания и които подлежат на лицензионен режим.** По същество подобна уредба ще даде възможност на съдебните изпълнители, на които е предоставен държавният монопол по принудително събиране на вземания, да изкривят „конкуренцията“ в областта на обслужването и събирането на кредити за сметка на всички останали лица, които участват в събирането на вземания, включително в извънсъдебните действия по

„обслужване на кредити“. Отделно от това натоварени с публична власт субекти, каквито са съдебните изпълнители, ще се окажат в положение да разполагат с възможност да събират вземания от потребители, без потребителите да могат да се ползват от предвидените законодателни гаранции за защита по ГПК. Защото когато съдебният изпълнител застане пред вратата на потребителя, потребителят няма да може да направи разлика дали ЧСИ действа като орган на публична власт или на практика като „колектор“.

6. Създаване на затруднения пред постоянното упражняване на адвокатската професия в държава-членка, различна от държавата, в която е придобита квалификацията

На последно място, следва да бъдат изразени и опасения, че неупражняването от страна на българския законодател на дерогационното право, което чл. 2, т. 6 от Директивата му дава по отношение на адвокатите, адвокатските дружества и съдружия, може да доведе и до нарушаване на Директива 98/5/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 г. относно улесняване на постоянното упражняване на адвокатската професия в държава членка, различна от държавата, в която е придобита квалификацията (ОВ L 77, 14.3.1998 г., стр. 36). Основна цел на цитирания акт на правото на ЕС е да улесни постоянното упражняване на адвокатската професия като свободна професия или на платена служба в държава-членка, различна от държавата, в която е придобита професионалната квалификация. За сравнение при запазване на сегашната редакция на правилото на чл. 3 от Проекта се създават сериозни пречки пред упражняване на адвокатската професия, когато приемашата държава е България, доколкото ще се окаже, че за осъществяване на онази част от адвокатската професия, която отговаря на белезите на обслужване на кредит по смисъла на закона, е нужен лиценз.

Подобна ситуация създава още и реална заплаха за свободата на установяване, гарантирана от чл. 43 от ДЕО, както и на свободата на предоставяне на услуги, гарантирана от чл. 49 от ДЕО.

УВАЖАЕМИ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

В заключение и по подробно изложените по-горе съображения, предлагаме:

1. В разпоредбата на чл. 3, т. 1 от Проекта да бъде създадена нова буква „д“ със съдържание “д) адвокат, адвокатско дружество или съдружие, когато извършват тези дейности в рамките на упражняваната

от тях професия.“

2. Разпоредбата на § 16 от ПЗР на ЗЛОККК, която предвижда промени в чл. 2 от ЗЧСИ, да отпадне от окончателния законопроект, тъй като противоречи на основни конституционни принципи, които са определящи за нормалното функциониране на държавата и независимостта на органите, натоварени от държавата с публични функции.

Изразяваме готовност да участваме в заседанието на водещата Комисия по бюджет и финанси при обсъждане на законопроекта на второ четене, тъй като този законопроект съществено засяга дейността на българските адвокати, условията за упражняване на адвокатска професия, която професия се упражнява за постигане на заложените в чл. 134, ал. 1 от Конституцията цели – да подпомага граждане и юридическите лица при защита на техните права и законни интереси.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ: /п/

АДВ. Д-Р ИВАЙЛО ДЕРМЕНДЖИЕВ